

то **изеднажъ** да изкорени болестъта. Ония, които се опитватъ да сторятъ това, сж измамници, шарлатани. Затуй, болнитѣ трѣбва да се пазятъ отъ самозванитѣ лѣкувачи, билкари и шарлатани. Тѣ трѣбва да се довѣрватъ само на опитенъ лѣкаръ, който едничкъъ разполага днесъ съ сигурни, изпитани срѣдства за излѣкуване, ала при условие: лѣкуването да е продължително и правилно, редовно.

Най-добре е — да се избѣгва сифилисното заразяване. За това трѣбва цѣломъдрие до брака, цѣломъдрие и въ брака. Само така ще крепне човѣкъ и морално и физично, ще пази и крепне и своя родъ. Иначе, нека никога не се забравя: **за мигъ наслада, често вѣкъ се страда.**

Въ следната книжка ще поговоримъ за втората полова болестъ, за трипера.

С. Херманъ

Въ пчелния кошеръ

Ранна утрина.

Току-що слънцето е освѣтило върховетѣ на дърветата.

Единъ любопитенъ лжчъ надникна въ жилището на пчеличката. Поиска да узнае, дали тя и нейнитѣ сестрици — на брой около 30,000 — се тъкмятъ да отлетятъ на паша.

Времето е хладно, небето — ясно, слънцето — свѣтло, а това обещава хубавъ день.

Нашата пчелица знае, че сутринъ работата спори повече, отколкото презъ горещото пладне. И тя отлита на сериозна работа, а не за праздна забава. Натежали сж цвѣтнитѣ гроздове на акацията; хладната утрина ги е наросила. А въ тѣхъ е скритъ цененъ сокъ. Това е нектарътъ, цвѣтниятъ сокъ, който омайно мирише. Тази миризма привлича пчелицата. И тя намира това, което търси. За да напълни гушката си съ такъвъ сокъ, който преработва на медъ, тя посещава повече отъ стотина цвѣта.